

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Frequens confessio & communio & collocutio cum Patre Spirituali, & diligentior Dei cultus, ac meditatio rerum diuinarum, cuius adolescenti necessaria, maximè de statu religioso deliberanti. Cap. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78809](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78809)

secum dat Deo, in illo Ordine quem amplectitur, tanquam dotem sponsæ suæ Religionis.

CAPVT DECIMVM QVINTVM.

Frequens confessio & communio, & collocutio cum Patre spirituali, & diligentior Dei cultus, ac meditatio rerum diuinarum, cuius adolescenti necessaria, maxime de statu religioso deliberanti.

100. Tertius modus faciendi bonum, necessarius ei, qui vult ingredi Religionem, est, frequenter confiteri & S. Eucharistiam suscipere. Quod si quaras, quam frequenter id faciendum sit. Respondeo, saltem quauis hebdomada id est faciendum, duas ob causas.

Primò, Vt beneficio horum Sacramentorum præfereris à lapsu in peccata mortalia, quorum habes quotidianam occasionem manendo in seculo. Inter effectus enim SS. Eucharistia, vt ait S. Bernardus, vnus est præseruare hominem à consensu in peccatum graue. Sedat enim, inquit S. Cyrillus, cum in nobis maneat Christus, fauientem membrum nostrorum legem, pietatem corroborat, ac perturbationes animi extinguit. Et S. Thomas per sanctâ Euchar. dicit, carnis fomitem minui. Fomes autem, est causa multorum peccatorum. Et quâuis multi post susceptam Eucharistiam, soleant labi in peccata mortalia, ex libertate proprii arbitrij, & mala consuetudine, tamen in multè plura laberentur, si SS. Eucharistiam rariùs susciperent: cuius beneficio, vt & confessionis, sensim minuitur peccatorum numerus, & tandem homo, peruenit ad viuendum sine vilo peccato mortali, vt docet experientia multorum, qui deuotè accedunt ad sacram communionem, & eâ susceptâ, diutius se continent in oratione & gratiarum actione, & non propiciunt se statim ad profana negotia studiorum, vel colloquiorum non necessariorum, vel ad otium & recreationes inanes. Et ita verificatur illud dictam S. Ambrosij, citatum à S. Augustino: Christi caro damnat peccatum, quod nascendo non sensit, qui moriendo crucifixus, vt in carne nostra, esset iustificatio per gratiam, vbi erat ante collusio per culpam.

Secundò, Necessaria est frequens confessio & communio, ad conseruandam gratiam vocationis, & ad obtinendum faciliùs & citiùs ingressum in Religionem. Mouetur enim Deus ad hoc, dum videt piè & deuotè frequentari ob eius amorem, & studium perfectionis vitæ, hæc saluberrima Sacramenta: per quæ, cum augeatur gratia, fit homo magis Deo acceptus, ac proinde mouet Deum, vt eum magis amet, & in bono promoueat. Delectatur enim Christus D. magnopere, cum Sanctissimum eius corpus sumitur in sacramentali communionem. Decla-

rauit hoc ipse S. Gertrudi Benedictinæ, quæ cum dixisset Domino: Quid in me omnium creaturarum perispemate poteris inuenire, in quo taliter delecteris; & hoc amplexibus & osculis sponsalis blandi talis æquis parare digneris? Respondit Dominus: Hoc, inquit, quod solies tibi communico in Sacramento altaris. Et in hoc ego in infinitum plus delector, quam omnes simul, qui vnquam in humanis amplexibus & osculis sine delectati, potuerunt experiri. Nam delectatio amplexuum & osculorum humanorum, vilis est, & cum tempore transit: suauitas verò vniuersi illius, quæ ego me tibi communico per Sacramentum Altaris, nobilissima est, nec vnquam deficit aut reforescit, sed quantò sapius reuocatur, tantò efficacius viget in æternam.

Quartus modus faciendi bonum necessarius ei qui vult ingredi Religionem, est, vt frequenter adeat suum Confessarium, vel alium Directorem vocationis suæ, & cum eo colloquatur de rebus spiritualibus. Hoc enim modo agendo cum illo, tria consequetur bona. Primò, Constantis permanebit in sua vocatione, & animabitur contra tentationes, quæ tunc exurgere solent. Secundo, magis ac magis accendetur ad vocationem executioni mandandam. Tertio, excitabitur ad vitam in seculo purius & perfectius instituendam: atque hac ratione se melius disponet ad ingressum Religionis. Nam sicut corpus indiget sensibili cibo, inquit S. Chrysostomus, ita & anima quotidiana spiritualium ciborum resuscitatione, vt roborata aduersus carnis insultus, & continuum bellum quo vrgetur, resistere possit: quod periculum sit, ne in seruitutem redigatur anima, si vel parum desideres esse voluerimus. Proinde B. Moyses dicit: Cum comederis & biberis & satiatus fueris, memor esto D. Dei tui. Vides, quomodo & tunc potissimum congruit, post sumptum corporalem cibum, spirituale conuiuium proponi, (scilicet, colloquium, de eo enim ibi loquitur) vt non post satietatem cibi corporali, anima torpere & deseri fieri incipiens, in perniciem aliquam ruat, & locum det diaboli machinationibus, qui nullo non tempore obseruat, num ferire commode queat.

Præterea, cum is qui vocatur ad Religionem, debeat in seculari statu existens, disponere se ad talem viuendi modum, qualem debet tenere post ingressum in Religionem, cum ibi debeat sæpè adire Patrem suum spirituales, pro colloquiis spiritualibus, hoc ipsum nunc inchoet, dum viuunt in seculo, quia magis indiget eius spirituali ope, quam in Religione, ob maiora pericula & occasiones peccatorum quæ sunt in statu seculari. Sicut nautis perito gubernatore instructa, inquit S. Ioannes Climacus, facile ad portum peruenit, sic animam quæ pastorem bonam delegerit, licet per se rudis est (vti sunt ordinariè seculares iuuenes) aut etiam vitii prauisque moribus onusta, facile verum celestis gloria portum assequi. Ve contra, sicut qui ductore caret, etiamsi sapiens sit, sapè tamen errat in via, sic qui suam voluntatem ac iudicium

64. de
cena Do-
minali. 4.
in lecto.
cap. 17.
17. 9. 7.
26. 23.

Ambr. l.
de pacit.
lib. 1.
cap. 13.
ocor. l. 1.
cap. 1.
lib. 1. c. 1.

1. s. 130.
in fin. diu.
pict.

202.

hom. 10.
in Genes.

Deut. 8.

8. 25.

cium

cium in hac via spirituali sequi decernit, licet omnem omnium sapientiam solum obtineret, facile tamen in anima exitum iret.

203. Quintus modus facien di bonum necessarius ei qui vult esse Religiosus, est, perfectius (quam) soleant coetanei sui, vel socij, vel condiscipuli, non habentes animum se Religiosæ vitæ addicere) colere Deum, in rebus ad immediatum Dei cultum spectantibus, vti sunt Missæ, rosarium, litaniz, examina conscientiz, meditationes. Hæc perfectior ratio colendi Deum in rebus supradictis, in his sita est.

Primò. Ne vllò die omittatur auditio Missæ, recitatio saltem vnius coronæ vel tertiæ partis rosarij, & examen conscientiz ante somnum.

Secundò. Ne tempore Missæ, litaniarum, quicquam fiat, quod possit esse malo exemplo alijs, vti esset, colloqui vel potius garrire cum aliquo de rebus tunc non necessarijs, ridere, circumspicere, aspiciere feminas, sedere, dormire, & flectere per modum stipitis, nil tunc orando.

Tertio. In his actionibus cum magna reuerentia, & deuotione externa, (non affectata tamen, nec vana) orando voce, vel meditando mente, vel pijs precibus ex libello aliquo legendo, persistere.

Quarto. Non querere Sacerdotes qui breuius semihora sacrum absoluunt, sed sine tædio audire sacra longiuscula, sicut sine tædio manentur in prandijs longioribus, quam solet sacrum legi. Vt autem hæc omnia bene peragantur, is qui vult ingredi Religionem, petat se instrui à suo Patre spirituali, quomodo supradicta bene expedire possit, vt postquam fuerit Religionem ingressus, etiam ibi continuè modum bene audiendi Sacrum, bene recitandi suum Rosarium, bene conscientiam examinandi, bene meditando. Hæc enim præcipua sunt in statu Religiosæ votorumque obseruatio, & Regularum illius Ordinis, quem quis ingreditur, & actionum ad Dei cultum immediatum spectantium, pia & deuota executio. Ad quam adhuc in seculo manendo, debet assuescere, ne post ingressum sentiat difficultatem in talibus rebus: cum non sint defutura aliæ difficultates, ex ipsa ratione status Religiosi prouenientes.

204. Ego sanè aduertit, in ijs qui habent excellentem vocationem ad statum Religiosum, eos solere esse valde deuotos, & non contentos esse auditione Missæ, sed diutius quotidie, & in templo, & domi orare, quam soleant alij. Ideò tales ordinariè post ingressum in Religionem, & adhuc in seculo manentes, vitam quodammodo Angelicam agant. Nam vt bene expertus dicit B. Laurentius Iustinianus: Optime committantur orantes, Angeli, quoniam orationis instantia (id est diurnitas seu frequentia) qua purè exhibetur Altissimo, sicut Angelorum est opus, a Angelicum deprecantis facit animum. Vnde Sancti Angeli non immeritò exultant atque famulantur orantibus, cum ra-

de triumph. Christi agone. c. 6.

omnino

tionales spiritus corruptibili naturâ vestitos, aspiciunt, supra celorum altitudinem ascendere in spiritum, illosque, etsi non tam perfectè in terris agere, quod ipsi absque defectu vllò aut temporis intervallo in celo perficiunt.

Sed non sint contenti oratione vocali, & recitatione rosarij, verùm assuescant meditari mente postquam edocti fuerint meditari à suo Patre spirituali. Quod si non habebunt aliud tempus, saltem tempore Sacri quod audient quotidie, pijs aliquid meditentur. Exempli gratiâ,

Die Dominico, de Christi Domini incarnatione, quomodo ex amore nostri factus sit homo, & nostræ humanitati donauerit suam Diuinitatem, vniendo illam inseparabiliter cum nostra humanitate; vt nos doceret, esse secum liberales, vt etiam nos donemus Christo Domino, animam & corpus nostrum in eius obsequium, nunquam ab illo separando illud, per peccatum mortale.

Die Luna, de Christi Natiuitate, quomodo pauper nostri causa factus est, & ne locum quidem in diuersorio habuit, vt cum, in paupertate imitemur.

Feria tertia, de Christi fuga in Ægyptum, quomodo tui causa hoc exilium passus sit, in tenello corpore, & in aliena terra manserit, per septem, vel vt alij putant, per nouem annos, declinans iram Herodis; vt te doceat, pro amore Dei patriam deserere, & alibi habitare, vbi Superiores volent, quando Religiosus eris, etsi incommoda foret habitatio, quæ nunquam tam incommoda erit, vti stabulum, in quo natus est, & domus in Ægypto, vbi exul per mansit tam diu.

Feria quarta, de vita Christi quam tenuit vltimis tribus annis, prædicando, docendo, modò in Iudæa, modò in Galilæa, conuersando cum omni genere hominum, vbique tamen viuendo sanctè, & irreprehensibiliter, & gloriam Patris sui propagando; vt tu eum in his imiteris, & facias proposita, similiter conuersandi, quando à tuis Superioribus ad id applicaberis.

Feria quinta, de institutione & præsentia SS. Eucharistiz tibi in cibum datæ, vt illam sæpè sumendo conserues in te vitam gratiz, peccato mortali contrariæ, & robustus sis contra tentationes mundi, carnis, & dæmonis, & crescas semper proficiendo in virtute, hos enim effectus in corpore producit cibus naturalis, vt in anima cibus spiritualis similes efficiat.

Feria sexta, de passione Domini, quanta Christus pro te passus est conuitia, contumelias, opprobria, irrisiones, flagella, falsa testimonia, iniquas accusationes magnorum virorum, iniquam sententiam Pilati, & tandem mortem, vt his exemplis exciteris ad omnia aduersa toleranda, & nunc dum es in seculo, & postea in Religione; nulli malum pro malo reddendo,

omnia

omnia pacatè, sine querelis, & sine impatientia supportando, propter Christum maiora pro te passum.

Sabbato, de B. Virgine, considerando potissimum in ea quod nunquam Deum villo peccato contristauit & offendit. *secundo*. Quod omnia opera fecit sanctissimè & perfectissimè. *Tertio*. Quod cum summa ædificatione conuersata est cum omnibus. *Quarto*. Quod ad nullam huius mundi rem habuit affectum inordinatum. Vt tu in his eam imiteris, & facias proposita singulis diebus, Christum & B. Virginem imitandi in his quæ de eis meditaberis.

205. Sic etiam quotidie assuecas examinare conscientiam tuam antequam eas cubitum, genibus flexis, saltem per vnum circiter quadrantem faciendo hæc.

Primo. Gratias age Deo pro beneficiis omnibus, tum communibus, (vti sunt creatio, redemptio tui, Christi sanguine & morte peracta, institutio SS. Eucharistiæ & alia) tum pro personalibus tibi concessis, quæ diuersa sunt pro diuersitate personarum. Nominatim verò age Deo gratias, pro patientia quam habuit vel habet tecum, tolerando tot tua peccata, & non puniendo te statim ob illa; pro præseruatione à peccatis, quia plura fecisses si te non præseruasset pro præseruatione tui à multis calamitatibus, morborum, pestilentia, & variorum accidentiam, quibus multi alij exagitati & mortui sunt; item pro beneficio vocationis, quæ te vocat ad Religionem age gratias.

Secundo. Pete à Deo gratiam cognoscendi & vitandi cognita peccata, eo die & aliàs commissa.

Tertio. Inspice qua in re offendisti Deum incipiendo à nocte præterita, postea discurrendo per singulas totius diei actiones, an cogitatione, vel verbo, vel opere Deum offenderis.

Quarto. Posce veniam de commissis & agnitis peccatis, dolendo de illis.

Quinto. Propone emendationem, & suo tempore confessionem admissorum peccatorum.

In fine dic Pater noster, & Aue Maria, & pro defunctis Psalmum aliquem, vel Pater noster, & pro existentibus in peccato mortali, vt Deus eos conuertat & saluet, tertium Pater & Aue.

CAPVT DECIMUM SEXTVM.

Lectio libri spiritualis frequentanda, occasiones peccatorum vitanda, & loca periculosa, & cogitationes mala ipso initio repellenda, ac temptationibus resistendum, modis infra explicandis.

206. **S**extus modus faciendi bonum, necessarius ei qui vult ingredi Religionem, est lectio alicuius libri spiritualis, per quam & conseruetur desiderium ingrediendi Religionem, & mundum deserendi, & anima à peccatis arceatur, & inflammetur ad studia virtutis. Tales libri sunt, Thomas de Kempis de imitatione Christi, Platus de bono statû Religionis: omnia opera spiritualia Ludouici Granatenfis: Omnia opera Fracisci Arias, Dionysius Carthusian. de Quatuor nouissimis: Stimulus virtutum Baldesani: Alphabetum Christi & diaboli Ioannis Niese: Vita Sanctorum, præsertim illius Ordinis ad quæ aspiras: Opera omnia spiritualia Ludouici Blosij & his similes, quorum lectio accendit voluntatem ad odium omnis peccati, & ad amorem virtutis. Alij verò libri qui etsi titulos speciosos præ se ferant rerum spiritualium, sed magis curiositatem alunt, & pascunt solum intellectum, legendi non sunt ab iis, qui volunt se excitare lectione, ad studia pietatis & virtutis. Vt autem hæc lectio prosit, lentè, non festinanter, legendum est, & cum quadam pausa ac quiete, post lectam vnam periodum, considerando, breuiter quidem, sed profundè, quàm verum & necessarium sit id, quod in proxima periodo, vna vel pluribus, legisti, & excitando in te affectum, exequendi illud bonum, quod illa periodus commendat, vel vitandi illud malum, quod illa damnat, & sic perge ad reliqua legenda. Expedi etiam non mutare libros, sed accepto vno, per partes illum absolueri pluribus diebus vel hebdomadis. Et, si fieri potest (poterit autem si volueris) quotidie saltem per quadrantem horæ legas aliquid pij, hoc, vt dictum est, modo. Quod non erit difficile, si illum quadrantem, quem consumis quotidie, in garrindo domi vel extra domum, de rebus non necessariis, dederis piæ lectioni, vel illum, in quo nil agendo, otiaris. Tempus autem bonum pro tali lectione, est illud ante scholas. Item illud post scholas ante cœnam. Immo legendo prophanos auctores, dirige lectionem ad morum tuorum emendationem & perfectionem, vti suadet ethnicus Plutarchus: *Animaduerte*, inquit, *non tantum Philosophorum* (idem autem iudicium est de historicis, de oratoribus, de Poëtis bonis & honestis) *scripta legendo, aut orationibus eorum audiendis, ne sis verbu magis, quàm rebus attentus: neque maiori impetu feraris ad ea, in quibus aliqua subtilitas & curiositas*

de cogn. profect.